

personlig berorte af denne Sag. Spørgsmaalet om en Examenscommissions Oprettelse berører ikke den eneste Examen, som jeg deltaget i. Jeg troer derhos, at jeg staaer saaledes ved Universitetet, at, hvad der tales om Professorer, kan jeg for mit Bedrømmende lade staae hen, idet jeg tror, at jeg er Professor med en vis Anerkjendelse. Men jeg kan ikke finde mig i, at man siger: „Lad Universitetet blive i den Sump, hvori vi mene, at det er, og lad os staae en Examenscommission, thi saa vil vi kunne faae et godt Resultat“. Nei, dette er heelt forkeert. I hvad der er blevet sagt om vort Universitet, er der maastee Noget, der er sandt, skjøndt Andet ikke er sandt. Men, hvis der er Noget, som bør rettes, saa rette man det ved Universitetet selv. Dette er den egentlige Kjerne i Sagen, og den blev ogsaa berørt af det ærede 8de kongevalgte Medlem (Ussing) i hans sidste Foredrag. Er der Mangler, som bør rettes ved Universitetet, da rette man dem, men man rette dem saaledes, at der fremdeles bliver Sammenhæng imellem Prøven og Underviisningen, thi ellers bliver Prøven Intet, og Underviisningen Intet. Hvis Prøven ikke har Underviisningen at støtte sig til og kan gjøre sine Krav i Genhold til denne, da vil Prøven blive Intet, og, hvis Underviisningen ikke kan støtte sig til en Prøve, der kræver en dygtig og alvorlig Forberedelse da er Underviisningen Intet. Man rette altsaa ved selve Universitetet, hvad der skal rettes.

Og nu kommer jeg endelig til det sidste Punkt, som jeg igjen skal omtale, nemlig den administrative Vilkaarlighed, som denne Sag foreslaaes undergivet. Jeg tænker dog ikke herved paa den enkelte Minister, undtagen forsaavidt jeg troer, at den nuværende Minister ikke ret har klaret sig Forestillingen om, hvad en Ministers Ansvarlighed er, og hvad der i Genhold til denne hans Ansvarlighed kan kræves af hans frie Bevægelse. Han kom nemlig i forrige Møde til at misforstaae mine Uttringer og udtalte sig i den Anledning, som om hans Ansvar falde bort, saasnart der blev gjort nogen Indskrænkning i hans fulde Frihed. Enhver Minister maa imidlertid dog netop handle indenfor visse Grændser og med visse Indskræn-

ninger, men han er selvfølgelig kun ansvarlig for, hvad der indenfor disse Grændser falder under hans frie Bevægelse. Og ved en saadan fuldkommen fri Bevægelighed, siger jeg, er der nu netop en stor Fare og allermest Fare, naar Spørgsmaalet dreier sig om det theologiske Facultet; ved det juridiske er der nemlig dog ikke Spørgsmaal om grundforskjellige Retninger. Netop for den theologiske Examens Bedrømmende er der stor Fare for, at der skal gjøre sig Gensidighed gjældende, og der er allermest med Genhyn til den Fare for, at man vil stille en Examenscommission op complet i Modsetning til Facultetet. Man bør aldrig danne en Examensautoritet paa eengang ved samtidig Udnævnelsen af samtlige Medlemmer, naar man ikke absolut skal oprette Noget fra Ny af. Jeg har allerede tidligere sagt, at foruden den Bægt, som jeg lægger paa Dvælsen og Dygtigheden og Banen til at gjøre sin Gjerning, og som snarere vil findes i Facultetet end i en Samling af praktiske Embedsmænd, der tilfældigvis kaldes til det omtalte Hverv, lægger jeg ogsaa særlig Bægt paa, at Facultetet til enhver Tid er en Samling af Mænd, udgaaet ikke paa een Dag og efter een Mandes Indstilling, men at det er en Corporation, som sammensættes efterhaanden, og paa hvis Sammensættelse de forskjelliges Tidens Stemninger altsaa have haft deres tilbørlige Indflydelse. Det nuværende theologiske Facultet tæller blandt sine Medlemmer eet, som er udnævnt i 1821, og ved Siden deraf Medlemmer, som ere udnævnte enten til faste Pladser eller dog til at examinere og docere endnu i forrige Aar. Der ligger altsaa 46 Aar mellem den første og de seneste Udnævnelser i samme, og disse Udnævnelser ere foregaaede i Genhold til de Stemninger, som til disse forskjelliges Tider have gjort sig gjældende, og til Videnskabens forskjelliges Stilling og til de forskjelliges dertil hørende Anskuelser til de forskjelliges Tider. Jeg skal ikke gaae ind paa en Discussion, som kunde nærme sig til at omtale enkelte Personligheder, men, hvis man mulig vil sige, at der er en vis eenartet Fare ved Universitetet, saa maa jeg i Modsetning dertil fremhæve, at det paa den anden Side ikke lader sig negte, at der, selv indenfor det nuværende theologiske